

ת"ד 9785/04/20 - מדינת ישראל נגד מיטל סטון

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"ד 9785-04-20 מדינת ישראל נ' סטון
תיק חיצוני: 423625/2019

בפני	כבוד השופטת שירי שפר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	מיטל סטון

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד הילה אביקסיס

ב"כ הנאשמת: עו"ד משה סער

הנאשמת - בהעדר

החלטה

בפני בקשת הנאשמת שלא להשיב לאשמה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25/09/19, סמוך לשעה 10:30, נהגה הנאשמת ברכב ברחוב האלון בעיר יבנה והתקרבה אל מעגל תנועה הבנוי בהצטלבות עם רחוב ז'בוטינסקי. באותו מקום, לפני הכניסה למעגל התנועה מוצב בכיוון נסיעת הנאשמת תמרור 303 - תן זכות קדימה לתנועה החוצה את דרכך במעגל התנועה. אותה שעה, נהגה הנהגת המעורבת באופנוע ברחוב ז'בוטינסקי ונכנסה למעגל התנועה כאשר הוא היה פנוי מרכבים. הנאשמת נהגה רכבה ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא צייתה להוראות התמרור, לא נתנה זכות קדימה לאופנוע כמתחייב על פי התמרור, חסמה את נתיב נסיעתו וגרמה להתנגשות כלי הרכב, ולנפילת האופנוע. הנאשמת המשיכה בנסיעתה תוך שהיא גוררת את הנהגת המעורבת מטרים ספורים מתחת לרכבה עד שנעצרה. כתוצאה מכך ניזוקו כלי הרכב ונגרמו לנהגת המעורבת חבלות של ממש בדמות שברים מרוסקים בעצם השכמה, ושברים בצלעות. הנהגת המעורבת נזקקה לשיקום והוכרה כבעלת נכות זמנית.

הנאשמת כפרה באחריות לתאונה, כפרה בקיומו של התמרור, וטענה כי הנהגת המעורבת נכנסה לכיכר כשהנאשמת כבר היתה בתוך הכיכר, כפרה בגרירתה של הנהגת המעורבת תחת רכבה. הודתה בתוצאות התאונה.

מטעם המאשימה העידו 4 עדי תביעה:

עמוד 1

עת/1 - רנ"ג אלי פרג', סייר במשטרת יבנה.

עת/2 - גב' שרה בן דוד, עדת ראיה, אשר נסעה אחרי נהגת האופנוע המעורב.

עת/3 - רס"ר מאור שני - בוחן תנועה.

עת/4 - גב' שקד הגרי, רוכבת האופנוע המעורב.

בסיום פרשת התביעה העלה ב"כ הנאשמת טענת אין להשיב לאשמה. טענתו העיקרית היא כי לא הוכח קיומו של תמרור 303 בכיוון נסיעת הנאשמת ולחילופין אם יקבע כי כן היה תמרור - הרי שהוצב שלא כדין. עוד ביקש לקבוע ממצאי מהימנות כנגד עד התביעה 3 וטען למשקלה האפסי של עדות עדת תביעה 2.

המאשימה ביקשה לדחות הטענה. המאשימה הפנתה לעדות הבוחן באשר לקיומו של תמרור 303 על גבי מעגל התנועה. לטענתה, קביעת מהימנות עדים תעשה בשלב הכרעת הדין. עוד טענה כי יש די ראיות, ברמה המחייבת דחיית הטענה.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית קבועה בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "חסד"פ):

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו.."

כאמור, לאחר סיום פרשת התביעה, הרי שחייבת התביעה לעמוד בחובת הבאת הראיות ברמה של ראיות לכאורה, אולם לא מדובר ברמה הנדרשת לעניין בקשה למעצר תום הליכים, לפי סעיף 21(א)(1) לחסד"פ, אלא בעוצמה נמוכה משמעותית הימנה, שכן מבחן ראיות לכאורה לצורך חיוב להשיב לאשמה מתאפיין **במבחן "כמותי"**, להבדיל מאלו הנבחנות למעצר, שם המדובר **במבחן "איכותי"** (בש"פ 825/98 **מדינת ישראל נ' דחלה** (08/03/1998)).

לעניין זה ראו אף בש"פ 4739/01 **ראובנוב נ' מדינת ישראל** (10/07/2001):

"..הפוטנציאל הראייתי המספיק למעצר איננו הפוטנציאל הלכאורי הדרוש להעברת נטל הראיה, אלא חייב הוא להיות בעל משקל סגולי רב יותר.."

וכן בש"פ 6686/02 **מדינת ישראל נ' אבו זמיל** (02/08/2002):

"תשתית ראייתית זו מספיקה על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות ע"פ סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי אל כתפי הנאשם. אך.. אין היא בעוצמה הדרושה במעצר."

מכאן, שהמשמעות של טענה זו היא, כי אין בראיות אשר הוגשו לבית המשפט מטעם התביעה ואף אם בית משפט ייתן להם את מלוא המשקל והאמון, כדי להביא להרשעתו של הנאשם - ומכאן שאין לחייבו במתן תשובה לאישום.

ככל שזה נוגע ל"כמות" אותן ראיות לכאורה לפי סעיף 158 לחסד"פ נאמר כבר ע"י כבוד השופט שמגר בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח'** (21.11.1977):

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא.. ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות.. מן התביעה לנאשם...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום..".

ומן הכלל אל הפרט:

לטעמי, הראיות אשר הוצגו בפרשת התביעה, מבססות תשתית ראיתית לכאורית מספיקה כדי להעביר את נטל הבאת הראיות אל כתפי הנאשמת:

1. הטענות כי תמרור 303 לא היה קיים כלל בכיוון נסיעת הנאשמת ולחילופין כי הוצב שלא כדין, הן טענות עובדתיות חילופיות - ולא מצאתי הצדקה להידרש להן בשלב זה.

כאמור ברע"פ כחלון לעיל:

"אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום..".

2. מעבר לאמור אציין בקצרה כי תמרור 303 מופיע בסקיצת הבוחן, עת/3, אשר ביקר במקום התאונה, כמה ימים לאחר התאונה. יש מקום לבחון בהכרעת הדין את חזקת תקינות מעשי הרשות - ממנה נגזרת המסקנה הלכאורית כי התמרור היה קיים במקום התאונה גם ביום התאונה.

3. מן התמונות אשר הוגשו בעת חקירת עת/1 - נ/א-ג, לא ניתן ללמוד מתי צולמו, ולכן אין בהן כדי לבסס הטענה כי ביום התאונה לא הוצב תמרור 303 בכיוון נסיעת הנאשמת.

4. אשר לטענה החילופית כי התמרור הוצב שלא כדין שכן לא הוצבו שני תמרורי 303, לפני מעגל התנועה ובתוך מעגל התנועה - דינה להתברר בהכרעת הדין.

5. אציין בקצרה כי גם אם אקבע בסופו של יום כי לא הוכח קיומם של תמרורי 303 או תמרור 303 בכיוון נסיעת הנאשמת ולחילופין כי התמרור קיים אך הוצב שלא כדין - עדיין יהיה מקום לבחון את שאלת אחריות הנאשמת לגרימת התאונה ושאלת רשלנותה.

6. כעולה מהודעת הנאשמת ת/5 - בעת שהתקרבה אל הצומת, "הגעתי לכיכר רציתי לפנות שמאלה לכיוון רחוב ז'בוטינסקי לפני הכיכר עצרתי עצירה מוחלטת הכיכר היתה ריקה ונכנסתי לכיכר באמצע שמעתי בום מהחלק האחורי של האוטו". הנאשמת לא טענה כי תמרור 303 לא הוצב בכיוונה למרות שנשאלה על כך שאלה מפורשת וקיומו הוזכר מפורשות גם באזהרתה טרם החקירה. מדבריה משתמע כי הבינה שעליה לתת זכות קדימה ולאור כך

תבחן בהכרעת הדין השאלה אם התרשלה אם לאו.

7. אשר לטענה כי עת/3 שיקר עת מסר עדותו וכי עת/2, עדת הראיה, אינה ניטרלית ולכן אין לתת משקל לעדותה - קביעת ממצאי מהימנות ומשקל לא תעשה בשלב זה. נהפוך הוא - בית המשפט בוחן בשלב זה את הראיות אשר הוגשו לבית המשפט מטעם התביעה ובודק האם די בהן, בהנחה שיינתן להן מלוא המשקל והאמון, כדי להביא להרשעתה של הנאשמת.

בנסיבות אלו, אני דוחה את הטענה כי אין להשיב לאשמה ומחייבת את הנאשמת להשיב לאשמה.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"א, 13 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.